

110724 Apostladagen Björn Helgesson

Sänd mig

Har ni hört uttrycket ”**emo**”? Det används om en grupp ungdomar som vi alla har sett också här i Örebro. Ursprungligen är det namnet på en musikstil, men för många innebär emo även en kläd- och livsstil. För några är emo ett skällsord men för andra en positiv identitetsmarkör. Tillhör man den här gruppen är håret ofta svartfärgat med snedklippt lugg, ögonen inramade med tjock mascara och kläderna svarta. Ofta är luvan på munkjackan uppfälld och blicken sänkt. Ungdomar med självskadebeteende och depressiv läggning är överrepresenterade bland emofolket. Som många andra känner sig emofolket speciella och utanför. I Örebro har emofolket sina favorittillhåll i Krämarens och vid Svartån i höjd med Järntorget.

Alla som rört sig i city under sommaren har träffat på den pågående konstutställningen ”Open art”. Mitt favoritkonstverk består av ett antal vita skyltdockor. De sitter med huvan på munkjackan uppdragen och blicken i marken. En av de vita dockorna ligger under en parkbänk och en annan hänger groteskt över en lyktstolpe. Runt varje vit figur är en vit ruta målad på marken. Dockorna befinner sig i ett stråk från Krämarens till Järntorget – vägen mellan emofolkets två favoritplatser.

Vad konstnären vill säga med dockorna vet jag inte men de blir som en reaktion på känslan som emokulturens mer mörka sidor utgör. Vita istället för svarta. De vita dockorna lyser upp gatorna. Marken där de står blir vit. De sprider ljus. Samtidigt förblir blicken nedslagen som om livet var tungt. Kanske är huvudet nedslaget för att han eller hon lyssnar intensivt. Ingen av dem säger något. Vid flera av konstverken finns en parkbänk där man kan slå sig ner. Drogrerapeuten Hasse Arvidsson har i NA berättat att han sitter bredvid den vita emostayn utanför Nikolaikyrkan en eftermiddag i veckan för den som behöver någon att prata med. Nemo vet att livet inte alltid är skoj, han avbryter aldrig och han bär hoppets vita färg.

Idag är det apostladagen. En apostel är Jesu sändebud. De första apostlarna var Jesu tolv lärjungar. Bit för bit växte kretsen. Jesu budskap förs vidare av människor genom seklerna. Här finns framförallt de namnlösa och bortglömda men också personer som Franciskus, Martin Luther och vår egen Olaus Petri som sitter staty här utanför kyrkan. Alla kristna inbjuds att vara apostlar, sändebud med goda nyheter. En sorts subgrupp som brinner för Jesus.

Den första apostlakretsens uppdrag var att förkunna de goda nyheterna om Jesus, tjäna människorna de mötte, driva ut onda andar och uträtta mirakler i Jesu namn, samt att avgöra vad som var en riktig tolkning av Jesu undervisning och hur ett kristet liv skulle gestaltas. Fullmakten hade Jesus gett dem genom den Helige anden – Guds egen närvaro i alla döpta. De betraktades som ögonvittnen till Jesu under, huvudlärjungar, och ansvariga ledare, och de utmärktes av att de hade varit med Jesus från Johannes döparens tid till dess han togs upp i himlen. De var därmed centrala också i fråga om kunskap om Jesus; till följd av att Jesus själv inte skrev någon bok, fick de rollen att memorera hans undervisning och verk.

Vi har alla mött apostlar, människor som hjälpt oss att få blick för Jesus. Människor som gett oss hopp och fått oss att tro oss vara älskade – trots allt. Som ett litet frö. För somliga av oss har fröet blivit ett ståligt

träd av trygghet och fast jubel, för andra ett tvekande ”trots allt” som gör att vi orkar en dag i taget. Utan det fröet hade vi inte varit här. Andra har gått före oss. Också vi har en inbjudan att bli sändebud till andra människor. Världen väntar på goda nyheter. Kärlek föder kärlek, hat föder mer hat. Det känns tydligt i skuggan av det norska folkets sorg. Idag är färgen i kyrkan röd. Att vara Jesu apostel har sina risker. I andra tider har det kunnat kosta livet. I vår tid får man räkna med att bli hånad för att man är kristen.

Emo är ett skällsord bland ungdomar. Andra är stolta över att höra till den gruppen. Kristen är också ett skällsord. Låt oss gärna bli hånade för att vi tror på kärlekens Gud och väljer att tro på människors värde och värdighet, men aldrig för att vi skulle vara intoleranta och självgoda.

Vi är alla utvalda av Livets egen Herre, vi har det största uppdrag. Ingen av oss är för ung eller för gammal. Från uppdraget att tjäna Gud med lovsång och goda gärningar blir man aldrig pensionär. Låt oss inte vara rädda. Vi tjänar den högste. När stunden är vår att tala lovar Gud att lägga orden i vår mun, till dess behöver vi inte skämmas över att vara tysta inför en hånfull värld. Vår stolthet har vi i Jesus och inte i oss själva. ”Jag tiger inte om din hjälp (säger psalmisten), att du är trofast och räddar förkunnar jag.” Om Gud vill får vi ibland vara vita emos som sprider Guds ljus på Örebros gator och ut över hela världen.

Tack Gud för de som gått före och visat oss ljuset. Tack för att du bär vår värld, vår kyrka och våra liv. Tack för att du är det sanna ljuset och inte vi.

Amen